

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/49/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124376612
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6124376612.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Zuzany Slušnej v spore žalobcu A. B. C., D., E., narodeného XX.XX.XXXX, bytom F. G. XXXX/XX, H. - I. C., zastúpeného JUDr. Andrejom Garom, advokátom so sídlom Štefánikova 14, Bratislava - Staré Mesto, IČO: 30 850 436 proti žalovanej A. J. C., narodenej XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, H., zastúpenej JUDr. Romanom Henčelom, advokátom so sídlom Švéniho č. 8, Prievidza, IČO: 51 007 746, o zaplatenie 133,21 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 20. marca 2025, č. k. 8C/3/2025-105, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v časti o zaplatenie úroku z omeškania m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 6,25 % ročne zo sumy 133,21 eur od 26.11.2024 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia a vo zvyšku výrok I. p o t v r d z u j e .

Žalobca m á proti žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie svojím rozsudkom zaviazal žalovanú k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 133,21 eur s úrokom z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 133,21 eur od 26.11.2024 do zaplatenia v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 % (výrok III.). Súd prvej inštancie rozhodol podľa § 143, § 415, § 420 ods. 1 a 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) § 139, § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou proti žalovanej domáhal zaplatenia náhrady škody 133,21 eur s príslušenstvom, a to za vynaložené náklady v súvislosti s jeho cestou do miesta styku s maloletým synom a späť dňa 13.11.2022, kedy sa mal realizovať styk žalobcu s jeho maloletým synom na základe vykonateľného súdneho rozhodnutia, avšak k jeho realizácii nedošlo, nakoľko žalovaná (matka maloletého) žalobcovi (otcovi maloletého) stručne oznámila, že maloletý odmieta realizáciu styku, pričom žalobcovi dané skutočnosti nepreukázala a nedovolila mu vidieť dieťa. Následne zo strany žalobcu bola privolaná hliadka príslušníkov Policajného zboru. Žalovaná v dôsledku uvedeného konania porušila prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka.

3. Žalovaná namietala žalovaný nárok v celom rozsahu. Tvrdila, že maloletý je pravidelne vystavovaný stresovým situáciám, ktoré sú spôsobené práve konaním žalobcu, kedy bez ohľadu na záujem a požiadavky maloletého privoláva policajnú hliadku, čo spôsobuje rozrušenie maloletého, žalobca trvá na prespatí maloletého, čo nie je v súlade s vykonateľným rozhodnutím. Poukázala na skutočnosť, že strany sú stále manželia a náklady žalovaného na cestu sú náklady, ktoré by mali byť uhradené zo

spoločného majetku a žalovaná tak sama sebe škodu spôsobiť nemohla. Spochybnila tiež vyčíslenie nákladov žalobcu v návrhu.

4. Súd prvej inštancie vykonal v spore dokazovanie, z ktorého zistil, že Krajský súd v Trenčíne rozsudkom sp. zn. 19CoP/20/2022-2736 zo dňa 23.06.2022 zmenil rozhodnutie Okresného súdu Prievidza č. k.: 18P/54/2019-2555, ktorým upravil styk tak, že žalobca je oprávnený stretávať sa s maloletým každý nepárny týždeň v kalendárnom roku vždy v sobotu od 10.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 9:00 hod. do 18:00 hod. bez prítomnosti žalovanej, ktorá je povinná maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť s tým, že žalobca si maloletého riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v H., K. L. K., prevezme a na tom istom mieste maloletého žalovanej vráti. V prípade, že sa styk žalobcu s maloletým neuskutoční v súdom určenom čase z dôvodu objektívnej prekážky na strane dieťaťa, žalovaná je povinná umožniť žalobcovi styk s maloletým v rovnakom rozsahu v náhradnom termíne. Žalobca si v zmysle vykonateľného rozhodnutia šiel dňa 13.11.2022 prevziať maloletého a za účelom tohto stretnutia pricestoval z miesta bydliska. Pred príchodom žalobca upovedomil žalovanú o svojom príchode prostredníctvom SMS správy.

5. Uviedol, že obdobne už vo veci rozhodoval napr. sp. zn. 8C/34/2022, potvrdené v merite sporu Krajským súdom v Trenčíne sp. zn. 16Co/9/2023 a obdobne aj vo veci sp. zn. 8C/53/2024 potvrdené Krajským súdom v Trenčíne sp. zn. 27Co/5/2025 či sp. zn. 8C/59/2024 potvrdené rozhodnutím Krajským súdom v Trenčíne sp. zn. 5Co/3/2025, so záverom, že žalovaná zavinené zmarila styk dieťaťa s otcom v rozhodný deň, keď bez objektívneho dôvodu odmietla dieťa žalobcovi odovzdať. Nešlo teda o nesplnenie si prevenčnej povinnosti v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, ktorú by nesplnila vtedy, keď by existujúcu objektívnu okolnosť včas neoznámila, ale naopak, išlo o priame porušenie povinnosti styk umožniť podľa právoplatného rozhodnutia súdu, teda žalovaná zodpovedá za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a zavinenie. Všetky uvedené zodpovednostné zložky musia byť splnené kumulatívne. K porušeniu právnej povinnosti na strane žalovanej súd prvej inštancie uviedol, že mal za preukázané, že dňa 13.11.2022 sa otec maloletého v súlade s vykonateľným rozhodnutím Okresného súdu Prievidza 18P/54/2019-2555 dostavil do miesta bydliska maloletého, kde si ho mal od matky prevziať. Matka maloletého bola podľa predmetného rozhodnutia povinná maloleté dieťa na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť a stretnutie s otcom umožniť. Súd prvej inštancie mal vzhľadom na predložené dôkazy za to, že matka si nesplnila takto uloženú povinnosť. Súčasťou uložených povinností matky je totiž aj riadna príprava maloletého na styk, čím sa rozumie nie len fyzická príprava (zabezpečenie oblečenia a pod.), ale aj psychická príprava maloletého. Povinnosť maloletého na styk s otcom riadne pripraviť po psychickej stránke znamená povinnosť matky aktívne maloletého k stretávaniu s otcom motivovať, a to vrátane režimového nastavenia maloletého na dodržiavanie termínov stretnutia určených súdom či využitia odborného psychologického poradenstva. Jej súčasťou je tiež povinnosť zdržať sa pred maloletým akéhokoľvek konania či vyjadrení, ktoré by mohli maloletého od stretnutia s otcom odradiť. Z predmetného rozhodnutia okresného súdu ako aj vyjadrení účastníkov v tomto konaní je zrejmé, že medzi nimi prebieha v otázke starostlivosti o maloletého dlhodobý konflikt, cez ktorý sa ani jedna strana nevie preniesť. Z vykonaného dokazovania okresného súdu vyplýva, že napriek týmto konfliktom má otec s maloletým vytvorený pozitívny vzťah, ktorý chce naďalej rozvíjať. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že vzhľadom na nízky vek maloletého a na jeho v zásade pozitívny vzťah k otcovi, bolo v silách a možnostiach matky dostatočne maloletého pripraviť na styk tak, aby sa tento mohol riadne uskutočniť. Neuskutočnenie styku nie je v danom prípade možné pripisovať iba odmietaniu maloletého tak, ako sa to snaží prezentovať žalovaná. Žalovaná mala dostatočný časový priestor na to, aby využila pomoc kolízneho opatrovníka pri motivácii maloletého dieťaťa na prípravu styku s otcom, podotýkajúc, že pri Úrade, práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza pôsobí aj odborník z oblasti psychológie, u ktorého sa matka mohla dožadovať odbornej pomoci čo sa týka otázky ako riadne a včas motivovať tak maloleté dieťa na styk s otcom. Okrem iného matke nič nebránilo aj v tom, aby kontaktovala či súkromného psychológa a požiadala ho o pomoc v otázke riadnej a včasnej prípravy maloletého dieťaťa na styk s otcom, aby dieťa pokojne prijalo a pozitívne vnímalo skutočnosť, že je určený čas, kedy bude dieťa v starostlivosti otca. Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd prvej inštancie za to, že matka súdu nepreukázala splnenie svojej povinnosti pripraviť dieťa riadne a včas na styk s otcom, ba naopak bolo preukázané porušenie povinnosti žalovanej maloletého na styk s otcom riadne pripraviť a otcovi takýto styk umožniť. Žalovaná bez existencie objektívneho dôvodu neumožnila žalobcovi realizáciu styku s jeho maloletým synom tvrdiac, že syn tento styk odmieta. Takýto argument

žalobkyne nie je objektívnou prekážkou, ktorá by bránila uskutočneniu styku, navyše s ohľadom na vek dieťaťa, ktoré nevie dostatočne vyjadriť svoju vôľu v otázke stretávania sa s otcom. Takisto mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná bezprostredne pred tým, ako sa mal podľa rozhodnutia súdu styk otca s maloletým synom uskutočniť, nekomunikovala so žalobcom v dostatočnej miere, vôbec mu nenavrholala akékoľvek alternatívne riešenia v čase, keď sa žalobca na styk s maloletým už dostavil, napríklad umožniť žalobcovi za jej účasti stretnúť sa s maloletým pred jej domom alebo po dohode na inom vhodnom mieste. Žalovaná žalobcovi dopredu neoznámila, aby z určitého dôvodu za maloletým neprišiel, nakoľko dôvodný argument na to ani neexistoval. Pred súdom bolo preukázané, že žalovaná styk žalobcovi s maloletým vo vyššie uvedenom čase neumožnila vôbec a v konaní nepreukázala, že by sa oň aspoň pokúsila. V danom smere súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/3/2025, podľa ktorého odvolací súd považoval pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie za významné, že žalovaná v prípade styku, ktorý mal byť realizovaný žalobcovi včas neoznámila, že jeho styk s maloletým sa uskutočniť nemôže z objektívnych dôvodov, pričom za takéto dôvody nemožno považovať odmietnutie styku so žalobcom zo strany maloletého. Žalovaná v tam uvedenom konaní nepredložila žiadne dôkazy, z ktorých by vyplynulo splnenie si súdom uloženou povinnosťou maloletého syna na styk s otcom /žalobcom/ riadne pripraviť, teda nepreukázala, že by vyvinula akékoľvek opatrenia smerujúce k upokojeniu maloletého, k pozitívnej motivácii maloletého a k riadnemu odovzdaniu maloletého na styk tak, aby sa predišlo vzniku škody. V tam uvedenej veci bolo preukázané porušenie povinnosti žalovanej maloletého syna na styk so žalobcom riadne a včas pripraviť a styk so žalobcom umožniť, teda žalovaná zavinene zmarila styk maloletého so žalobcom, keď ho bez objektívneho dôvodu odmietla odovzdať žalobcovi /otcovi/ a zároveň žalovaná nesplnila ani prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie ďalej k otázke vzniku škody, ktorú žalovaná v konaní namietala, z dôvodu, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, pričom uvedené užíval na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021 uzavretej na dobu neurčitú, ktorá je bezplatným právny úkon, a preto žalobcovi nevznikol nárok na paušálnu náhradu cestovných nákladov, opätovne poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/3/2025, kedy odvolací súd s týmto konštatovaním žalovanej nesúhlasil a uviedol, že podľa právnej teórie bezodplatnosti zmluvy o výpožičke neodporuje, ak si zmluvné strany v súvislosti s opotrebovaním vypožičanej veci dohodli určitú náhradu (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo 2369/2003). Súd prvej inštancie mal potom za to, že nie je relevantná ani obrana žalovanej, že žalobca nie je vlastníkom predmetného motorového vozidla, nakoľko podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, v zmysle ktorého vzniká zákonný paušálny nárok na náhrady bez ohľadu na to, či je použité vlastné motorové vozidlo alebo prenajaté (porovnaj R12/1990). Súd prvej inštancie ďalej poukázal na skutočnosť, že žalobca bol po dohode s požičiavateľom povinný uhrádzať všetky technické prehliadky, vymieňať opotrebované časti, udržiavať vozidlo v technickom stave a v súvislosti s tým uhrádzať všetky náklady spojené s technickou údržbou a mobilitou motorového vozidla, kedy vypožičavateľ znáša cestovné náhrady za používanie predmetného vozidla výlučne sám, čo vyplýva z čl. II bod 5 zmluvy o výpožičke (ochrana pred poškodením, zničením s povinnosťou užívať predmet výpožičky riadne a v súlade s účelom) a takisto aj z čestného prehlásenia zo dňa 02.12.2024. K otázke amortizácie čo sa týka argumentácie ohľadom výpožičky vozidla súd prvej inštancie dodal, že okrem iného v zmysle rozhodnutia NS SR R 12/1990 nie je zákonnou podmienkou, aby na vyplácanie náhrad muselo ísť o vlastné vozidlo. V konaní žalovaná účinne nepoprela tvrdenia žalobcu, že žalobca sa podieľa na poplatkoch na vypožičanom aute ako poistenie vozidla, opravy, údržby, opotrebenie vozidla, výmena oleja či rôzne ďalšie poplatky a náklady, nakoľko je zrejmé, že objektívne dochádza k opotrebovaniu vozidla a práve základná náhrada zohľadňuje amortizáciu, PZP, havarijné poistenie, údržbu či rôzne opravy vozidla, ktoré poplatky sa podľa názoru súdu prvej inštancie logicky zvyšujú počtom najazdených kilometrov, ktoré musí žalobca vynaložiť za účelom domáhanie sa stykov s vlastným synom, ktoré sa nerealizujú z dôvodov ako na to poukázal súd vyššie. Súd prvej inštancie ďalej k obrane žalovanej, týkajúcej sa skutočnosti, že žalobcovi nemohla vzniknúť škoda, nakoľko nemajú medzi sebou vyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, uviedol, že žalobca užíval osobné vozidlo v zmysle zmluvy o výpožičke (zmluva o predaji vozidla je platnou, v konaní nebol preukázaný opak a žalovaná daný právny úkon nenapadla a nedomáhala sa relatívnej neplatnosti), ktorá vec v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka slúži na osobnú potrebu žalobcu (v rámci toho aj za účelom umožnenia stykov s maloletým) a v zmysle § 143 Občianskeho zákonníka je vyňatá z režimu BSM. Súd prvej inštancie mal potom na základe vyššie uvedených skutočností za to, že škoda vznikla žalobcovi tým, že zbytočne vynaložil náklady na cestu zo svojho bydliska /F. G. XXXX/XX, H./ do bydliska maloletého v H., a to za účelom uskutočnenia styku, ktorý mu nakoniec nebol umožnený. Zo žaloby

vyplýva, že cestu uskutočnil žalobca vlastným/vypožičaným motorovým vozidlom, čo považoval súd prvej inštancie vzhľadom na vzdialenosť, plánovaný začiatok styku s maloletým v obedných hodinách za účelné. Výška cestovného bola určená v súlade so zákonom č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách vo výške 84,44 eur a 48,77 eur. /cesta H. - F. G. do miesta styku H., L. K. M. XX a späť predstavuje vzdialenosť 372 km (napr. N.). V zmysle § 7 ods. 1 v spojení s § 7 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách si žalobca nárokoval základnú náhradu vo výške 84,44 eur (v zmysle Opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny č. 143/2019 Z. z.) a náhradu za spotrebované pohonné hmoty vo výške 48,77 eur, čo súdu prvej inštancie riadne preukázal odôvodnením vychádzajúcim z priemerných cien pohonných látok v SR podľa Štatistického úradu Slovenskej republiky na prepočet ceny benzínu natural 95 oktánový od 07.11.2022 do 13.11.2022. Pri spotrebe vozidla 7,6 l na 100 km, predstavovala náhrada 372 km : 100 km = 3,72 x 7,6 l = 28,272 litrov, čo v prepočte na aktuálne vtedy ceny benzínu tvorí sumu 48,77 eur, čo v konaní nebolo sporným a súd prvej inštancie mu priznal takto uplatnenú náhradu ako náhradu účelne vynaloženú v súvislosti so stykom dieťaťa. Pokiaľ ide o spôsob vyčíslenia náhrady za účelom realizácie styku podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách aj v týchto prípadoch, išlo o ustálenú súdnu prax, ktorú reprezentuje okrem iného aj rozhodnutie R 12/90, či rozsudok KS Košice sp. zn. 20Co/9/2020 zo dňa 26.11.2020. K príčinnej súvislosti a zavineniu žalovanej mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaná porušením svojej povinnosti uloženej jej rozhodnutím Okresného súdu Prievdza č. k. 18P/54/2019, a to riadne maloletého na styk pripraviť, zaviniť vznik škody žalobcovi, ktorý zbytočne vynaložil cestovné náklady. Žalobca vynaložil tieto náklady výlučne za účelom kontaktu s maloletým, pričom tento cieľ bol konaním žalovanej zmarený. Súd prvej inštancie v závere uviedol, že podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojitosti s § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. patrí žalobcovi úrok z omeškania v uplatnenej výške 9,5 % ročne zo sumy 133,21 eur od 26.11.2024, t. j. odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanej, ktorý dátum vyplýva z predloženej doručky (s čím sa stotožnil aj Krajský súd v Trenčíne v rozhodnutí sp. zn. 5Co/3/2025). Ide o nárok na náhradu škody, kde čas plnenia nie je určený zákonom a ani súdnym rozhodnutím, žalovaná bola prvýkrát vyzvaná na náhradu škody až doručením žaloby, preto sa dostala do omeškania deň nasledujúci po doručení žaloby. Nakoľko si žalobca uplatnil pôvodne nárok na úrok z omeškania vo výške 6,5 % (pozn. odvolacieho súdu – správne si uplatnil úrok zo meškania vo výške 6,25 % ročne) z istiny od 14.11.2022 súd prvej inštancie v prevyšujúcej časti priznaného úroku z omeškania žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil v zmysle zásady úspechu podľa § 255 ods. 1 CSP a rozhodovacej praxe Krajského súdu v Trenčíne v obdobných veciach sp. zn. 16Co/9/2023, 17Co/61/2023, 8Co/26/2023, 17Co/42/2023, 17Co/66/2023, tak že je na úvahe žalobcu akým spôsobom uplatňuje svoje práva a skutočnosť, že sa domáha svojich nárokov samostatnými žalobami nemôže mu byť pripočítaná na škodu, a preto mu priznal rozsah náhrady trov žalobcovi voči žalovanej vo výške 100 %.

7. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná.

8. Žalovaná sa podaným odvolaním proti výroku I. a výroku III. napadnutého rozsudku domáhala, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo aby rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná jej nárok na náhradu trov konania. Súčasne navrhla, aby jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uplatnila odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Uviedla, že neumožnila žalobcovi (otcovi maloletého) styk s maloletým z dôvodu, že žalobca ju v rozpore s vykonateľným súdnym rozhodnutím v uvedenom období (a aj dňa 12.11.2022) kontaktoval tým, že má záujem vykonať styk s maloletým nie na základe vykonateľného súdneho rozhodnutia, ale odvoláva sa na akýsi „apel“ OS Bratislava IV., v konaní o rozvod manželstva, že si môže maloletého prevziať v sobotu o 09.00 hod a vráti ho matke v nedeľu večer. V tejto súvislosti poukázala na sms komunikáciu, ktorú predložil žalobca s podanou žalobou. Sám žalobca v podstate preukázal, že nemal záujem realizovať styk podľa vykonateľného súdneho rozhodnutia a tým vyvolal aj odmietavú reakciu matky. Matka maloletého oznámila otcovi, že syn plače, na stretnutie nechce ísť a stále opakuje, že u otca nechce spať. Uviedla, že k neuskutočneniu styku otca s maloletým v uvedený deň nedošlo len zavinením matky maloletého (žalovanej), ale aj z dôvodu nevhodného správania sa otca, ktorý na matku naliehal, aby sa styk s maloletým uskutočnil mimo rozsahu vykonateľného súdneho rozhodnutia. Žalovaná je toho názoru, že svojím konaním neporušila žiadnu právnu povinnosť, nakoľko konala tak, ako jej to vyplýva z príslušných právnych predpisov, ako aj právoplatných súdnych rozhodnutí. Dôvody neuskutočneného styku nie je možné pripisovať len na

Ťarchu žalovanej, nakoľko styk sa neuskutočnil aj na základe reakcie maloletého syna (čo preukázateľne vyplýva z predložených dôkazov), ktorá bola vyvolaná správaním žalobcu, nakoľko žalobca odmietal dodržiavať styk s maloletým v termíne určenom vykonateľným súdnym rozhodnutím. Opätovne žalovaná spochybnila vyčíslenie nákladov žalobcu, a to z dôvodu, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého, za účelom jeho prevzatia, dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, išlo o bezplatne vypožičané vozidlo. Žalobca podľa jej názoru nemá nárok na paušálnu náhradu, ktorá v zmysle zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách je náhradou za opotrebenie vozidla. V konaní poukázala na skutočnosť, ktorú súd prvej inštancie nezobral do úvahy, že predmetné vozidlo VW TIGUAN, EČV F., bolo v BSM oboch strán sporu a žalobca, bez súhlasu žalovanej vozidlo predal A. O. D., od ktorého si vozidlo následne bezodplatne dlhodobo vypožičal. Žalobca tak v roku 2021 urobil zámerne, aby následne mohol od žalovanej žiadať úhradu nákladov na prevádzku vozidla. Takéto správanie považuje za správanie v rozpore s dobrými mravmi, ktoré nemôže požívať právnu ochranu. Opakovane poukázala na obsah žalobcom predloženého čestného vyhlásenia, ktorým žalobca chcel preukázať existenciu dohody s vlastníkom vozidla o tom, že žalobca znáša aj náklady spojené so starostlivosťou o vozidlo. Čestné prehlásenie je datované dňa 02.12.2024. V zmysle čl. IV. bod 4. Zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021, na ktorú sa žalobca odvoláva, akékoľvek zmeny tejto zmluvy je možné vykonať len na základe písomnej dohody zmluvných strán formou písomných dodatkov podpísaných oboma stranami. V Zmluve o výpožičke nebolo dohodnuté to, čo uvádza majiteľ vozidla v čestnom prehlásení a nebolo to následne dohodnuté ani formou, akú si strany dohodli (formou písomného dodatku). Vzhľadom na tieto skutočnosti čestné prehlásenie a jeho obsah je vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu irelevantné. Nestotožnila sa s argumentáciou súdu prvej inštancie v bode 9. odôvodnenia rozsudku, kde je uvedené, že z čl. II. bod 5 zmluvy o výpožičke, okrem čestného prehlásenia majú tieto skutočnosti vyplývať zo znenia „...ochrana pred poškodením, zničením s povinnosťou užívať predmetné vozidlo riadne a v súlade s účelom...“ Žalovaná zastáva názor, že žalobca nepreukázal, že medzi ním a majiteľom vozidla bola uzatvorená dohoda (ako dvojstranný právny úkon) na tom, že žalobca znáša aj náklady spojené so starostlivosťou o vozidlo. Čestné prehlásenie je jednostranný právny úkon a nie je podpísané žalobcom. Žalobca v konaní nepreukázal, že by v roku 2022 vynaložil akékoľvek náklady na prevádzku vozidla (platba poisťného, servisné prehládky, náklady na opravy a údržbu vozidla). Opakovane poukázala na to, že je potrebné zobrať do úvahy skutočnosť, že strany sporu sú manželia a dosiaľ nedošlo k zániku ich BSM. Vzhľadom na túto skutočnosť, náklady, ktoré hradil poškodený za účelom cesty na realizáciu styku boli s veľkou pravdepodobnosťou vyplatené z majetku, ktorý je stále BSM (predpokladáme, že z príjmu žalobcu). Príjem jedného z manželov počas trvania BSM patrí do BSM. Teda nie je pravdou tvrdenie, že konaním žalovanej vznikla žalobcovi škoda na majetku v jeho výlučnom vlastníctve a žalovaná sama sebe škodu spôsobiť nemohla. Nestotožnila sa s vyjadrením žalobcu, že na daný prípad je možné aplikovať rozhodnutie, že plnenia zo zmluvy o vypožičaní, pokiaľ zmluvu uzatvoril len jeden s manželov nepatria do BSM. Má za to, že v súvislosti s nárokom na náhradu škody, tak ako bola uplatnená žalobcom je potrebné žalobcom preukázať, že žalovaná (zatiaľ jeho manželka) spôsobila škodu na majetku v jeho výlučnom vlastníctve. Záverom uviedla, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že by žalovaná úmyselným konaním porušila svoju povinnosť, a tým mu spôsobila škodu na jeho výlučnom majetku.

9. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca. Poukázal na to, že žalovaná nijakým spôsobom nepreukázala existenciu jej tvrdenej objektívnej príčiny v deň styku dňa 13.11.2022, a to odmietavú vôľu maloletého. Žalovaná styk žalobcu s jeho synom v predmetný deň vôbec neumožnila a v konaní ani nebolo preukázané, že by sa oň aspoň pokúsila. Žalovaná po celý týždeň pred uskutočnením styku neodpovedala žalobcovi na žiadne sms správy. Žalobca tak nemal preukázanú (a neskôr potvrdenú ako vykonštruovanú a v celom rozsahu klamlivú) objektívnu prekážku styku. Obmedziť alebo zakázať styk maloletého dieťaťa s rodičom môže iba súd, a to vždy iba v záujme dieťaťa na základe závažných skutkových okolností. Žalovaná nemôže svojvoľne mariť právoplatné a vykonateľné rozhodnutie iba preto, že s ním nie je uzročená. Žalovaná zároveň v konaní nepreukázala plač, schovávanie sa, ani žiadny iný odmietavý postoj maloletého. Naopak od žalovanej, žalobca vie v konaní preukázať znaleckým posudkom tendenčnosť a nepravdivosť jej tvrdení, keď žalovaná účelovo manipuluje maloletého voči žalobcovi. Do pozornosti súdu dal znalecký posudok č. 144/2020 vypracovaný znalkyňou D. B. L., D., ktorého žiadateľom bol Okresný súd Prievidza ku konaniu vedeného na danom súde pod sp. zn.: 18P/54/2019. Zo znaleckého posudku vyplývajú závažné skutočnosti, ktoré len potvrdzujú, že žalovaná umocňuje u maloletého ňou naučenú krátkodobú odmietavú reakciu maloletého k smerom k žalobcovi. Táto reakcia však aj na základe posudku znalkyne po chvíli opadá a maloletý sa vie so žalobcom radostne hrať a komunikovať. Znalkyňa uviedla, že žalovaná si kladie vlastné podmienky

pre styk žalobcu s maloletým a zároveň negatívne ovplyvňuje maloletého proti žalobcovi s tým, že si maloletý osvojuje negatívne nastavenie žalovanej proti žalobcovi a jej odmietavý postoj k realizáciám styku. Deň zmareného styku, ktorý je predmetom tohto konania, vyplýva z vykonateľného rozhodnutia súdu, ktorý určil styk otca s maloletým. Žalovaná nepreukázala, ako sa „snažila“ maloletého motivovať v deň zmareného styku, ktorý je predmetom tohto konania, a to ani pred tým. V širšom kontexte žalobca uviedol, že žalovaná zmarila styk maloletého so žalobcom v priebehu štyroch rokov 198 krát, naposledy dňa 27.04.2025, pričom ide takmer o všetky stretnutia žalobcu s maloletým, ktoré boli súdom určené právoplatnými a vykonateľnými rozhodnutiami. V súvislosti s apelom Okresného súdu Bratislava IV o rozšírení styku, na ktorý poukazuje žalovaná v odvolaní, žalobca považoval za dôležité uviesť, že nejde len o odporúčanie Okresného súdu Bratislava IV, ale predovšetkým ide o dohodu medzi oboma rodičmi, keďže s odporúčaním súdu súhlasil aj žalobca aj žalovaná na predmetnom pojednávaní v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV. Žalobca však nerozumie, prečo sa žalovaná opätovne snaží svojou pochybnou a lživou argumentáciou zavádzať súd a vyčítať žalobcovi dohodnutý postup medzi rodičmi pred Okresným súdom Bratislava IV. Apel Okresného súdu Bratislava IV sa nevzťahuje na predmet tohto konania, keďže styk dňa 13.11.2022 bol určený právoplatným a vykonateľným rozhodnutím Krajského súdu v Trenčíne a dohoda žalobcu a žalovanej a apel Okresného súdu Bratislava IV sa na deň 13.11.2022 nevzťahovali. Nad rámec uvedeného žalobca poukázal na skutočnosť, že dňa 17.10.2024 Okresné riaditeľstvo Policajného zboru Prievidza vydalo uznesenie, ktorým bolo voči žalovanej začaté trestné stíhanie a vznesené obvinenie za spáchanie prečinu marenie výkonu úradného rozhodnutia, nakoľko na základe dôkazov bolo možné vyvodiť trestnú zodpovednosť za prečin marenie výkonu úradného rozhodnutia. Tvrdenia o náležitej komunikácii žalovanej smerom k žalobcovi neboli pred súdom žalovanou nijakým spôsobom preukázané, rovnako tak ani v samotnom odvolaní. K právnej otázke výpožičky vozidla žalobca uviedol, že do konania predložil čestné vyhlásenie požičiavateľa motorového vozidla zo dňa 02.12.2024 výlučne za účelom reakcie na vznesené námietky žalovanej a preukázanie svojich tvrdení. V obdobných konaniach o náhradu škody nebol nárok cestovných náhrad spochybňovaný a nebol ani predmetom posudzovania, pretože nešlo o spornú otázku. Žalobca je v zmysle dohody s požičiavateľom povinný starať sa o technický stav motorového vozidla a to uhrádzať všetky povinné technické prehliadky, ako aj vymieňať všetky opotrebované časti motorového vozidla na vlastné náklady. Rovnako je povinný udržiavať motorové vozidlo v riadnom technickom stave na jeho užívanie a za týmto účelom je žalobca povinný uhrádzať všetky náklady spojené s technickou údržbou a mobilitou motorového vozidla. Cestovné náhrady za používanie predmetného motorového vozidla znáša žalobca výlučne sám, a to v celom rozsahu. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Českých Budějoviach, sp. zn. 22Co 577/2003, potvrdený uznesením Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo 2369/2003, v zmysle ktorého „...i když smlouva o výpůjčce je bezplatná, není vyloučena dohoda o určité náhradě za opotřebení půjčené věci, jak tomu bylo v daném případě ... v prípade, ak si zmluvné strany dohodnú náhradu za opotrebovanie veci, ich dohoda má prednosť“. Správnosť argumentácie žalobcu v súvislosti s právnou otázkou výpožičky vozidla v ostatných štyroch obdobných a právoplatne skončených veciach medzi žalobcom a žalovanou, ktorých predmetom bola aj námietka žalovanej k čestnému vyhláseniu, potvrdil Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 28.01.2025, sp. zn. 27Co/3/2025, ako aj rozsudkom zo dňa 28.01.2025, sp. zn. 27Co/5/2025, rozsudkom zo dňa 29.01.2025, sp. zn. 5Co/3/2025 a rozsudkom 25.02.2025, sp. zn. 27Co/11/2025, ako aj v právoplatne skončených konaniach sp. zn. 11Co/12/2025, sp. zn. 8Co/18/2025, sp. zn. 8Co/2/2025, sp. zn. 17Co/22/2025, alebo sp. zn. 27Co/5/2025. Žalobca v konaní riadne preukázal vznik škody v celom rozsahu, vrátane cestovných náhrad, a preto prijatie odlišného záveru by bolo hrubým zásahom do princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, a najmä hrubým zásahom do žalobcovho základného práva na ochranu majetku a práva na súdnu a inú ochranu. Žalobca rovnako odmietol nesprávnu argumentáciu žalovanej, že žalobcovi nemôže vzniknúť škoda na majetku v jeho výlučnom vlastníctve z dôvodu, že nedošlo k zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Uplatňovaný nárok žalobcu v konaní nepatrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože škoda vznikla nesporne v súvislosti s vecou, ktorá podľa svojej povahy slúži výlučne osobnej potrebe žalobcu. Náklady, ktoré žalobca vynaložil v súvislosti s realizáciou styku s dieťaťom, neboli vyplatené z prostriedkov patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože objektívne a reálne byť použité ani nemohli. Odporuje tomu právna úprava a dlhodobý skutkový stav medzi manželmi. Žalobca sa odvolal tiež na závery Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Cdo 113/1993 (R 71/1994), v zmysle ktorého „Ak zmluvu o vypožičaní motorového vozidla uzavrel len jeden z manželov, nejde o taký úkon, ktorý by sa týkal veci spoločnej obidvom manželom (§ 145 ods. 1 OZ). Z tejto zmluvy je povinný plniť len ten z manželov, ktorý zmluvu uzavrel.“ Skutočnosť, že žalobca a žalovaná spolu dlhodobo nezdierajú domácnosť, ich domácnosti sú oddelené, spoločne nehospodária a nijakým spôsobom sa

nepodielajú na udržiavaní a rozvíjaní majetku v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, súd v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zohľadní pri posudzovaní, čo sa prijme a čo sa neprijme do predmetu vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Ak je spôsobená škoda na bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, obzvlášť úmyselným protiprávnym konaním, tak je to škodca, ktorý je povinný náhradu škody zaplatiť. Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky už ustálila, že do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nepatria plnenia vyplývajúce zo zmluvy o výpožičke motorového vozidla uzatvorenej medzi žalobcom a požičiavateľom. Žalobca poukázal tiež na odbornú literatúru, v zmysle ktorej príkladom uvedeného vzťahu medzi manželmi je vzťah zodpovednosti za škodu vyplývajúci z konania jedného z manželov, ktorým spôsobil škodu na výlučnom majetku druhého manžela. Preto, s odkazom aj na odbornú literatúru, náhradu škody nemožno realizovať z bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pretože poškodený by sa obohatil zo svojho majetku a na úhradu škody sa preto má použiť výlučný majetok škodcu. (TICHÝ V., K zodpovednosti za škodu spôsobenou medzi manželmi, Bulletin Advokacie, 1986, s. 40). Aj v zmysle ďalšej komentovanej literatúry, vyplýva, že „Konanie väčšinového spoluvlastníka tak môže byť vnímané ako porušenie povinnosti konať v súlade s dobrými mravmi príp. ide o porušenie zásady neminem leadere, ktorá je akcentovaná v § 415 OZ a ktorá tvorí ideový základ práva na náhradu škody a môže teda zakladať vznik nároku na náhradu škody podľa § 424 OZ, príp. § 420 OZ.“ (ŠTEVČEK M., a kol. Občiansky zákonník II. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 1076). Uvedený právny názor je nutné analogicky aplikovať aj na vzťah medzi manželmi. Zodpovednosť za škodu a uplatňovanie nároku na náhradu škody medzi manželmi v prípade úmyselného protiprávneho konania na veci osobnej potreby jedného z manželov je prípustné, čo podporuje bohatá súdna prax najvyšších súdnych autorít, uvedená aj v ostatných písomnostiach žalobcu, a je podporená aj konajúcim súdom v obdobných a početných sporoch medzi žalobcom a žalovanou. Záverom žalobca uviedol, že z konania žalovanej je zrejmé, že sa jednalo o úmyselný účelový postup tak, aby žalobcovi zmarila styk s maloletým, porušujúc tak právoplatné a vykonateľné rozhodnutie súdu o úprave rodičovských práv a povinností. Na základe uvedeného preto žalovaná v zmysle ust. § 415 a ust. § 420 OZ zodpovedá za škodu spôsobenú žalobcovi svojim protiprávnym konaním, pretože žalobcu nedôvodne obmedzila na riadnom výkone rodičovských práv vo vzťahu k maloletému. Odvolaciemu súdu navrhol rozsudok v napadnutej časti vo výroku I. a III. potvrdiť ako vecne správny a zároveň mu priznať náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Ďalšie písomné vyjadrenia podané neboli.

11. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP) bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. je potrebné v časti priznanej výšky úroku z omeškania podľa § 388 CSP zmeniť a vo zvyšnej časti výrok I. ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

12. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol stranami sporu spochybnený vo výroku II. o zamietnutí zvyšku žaloby, v časti nároku o zaplatenie 6,25 % ročného úroku z omeškania zo sumy 133,21 eur od 14.11.2022 do 25.11.2024. V tomto výroku je rozsudok súdu prvej inštancie právoplatný a týmto rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknutý (§ 367 CSP).

13. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní žalovanou vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie s výnimkou určenej výšky priznaného úroku z omeškania. Odvolacie námietky žalovanej boli totožné s námietkami, ktoré uplatnila pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie dôsledne zaoberal a so všetkými námietkami sa náležite vysporiadal. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov a ktoré tvrdenia strán sporu mal preukázané a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil. Súd prvej inštancie jasne a zrozumiteľne odôvodnil konečný záver o dôvodnosti žalovaného nároku a závery vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám v zmysle ust. § 220 CSP. Námietky žalovanej uvedené v podanom odvolaní, ktoré uplatnila už v konaní pred súdom prvej inštancie, preto nemohli prívodiť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli

preukázané, ani tvrdené také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci s výnimkou určenia výšky priznaného úroku z omeškania. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne v zmysle § 387 ods. 2 CSP poukazuje.

14. Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

15. Podľa § 420 ods. 3 Občianskeho zákonníka, zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil.

16. Predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu vznikú v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka je porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi vzniknutou škodou a porušením právnej povinnosti a zavinenie. Všetky uvedené zodpovednostné zložky musia byť splnené kumulatívne. Prvé tri predpoklady sú objektívneho charakteru. Dôkazné bremeno ohľadne nich leží na poškodenom. Zavinenie je subjektívnej povahy, jeho existencia vo forme nevedomej nedbanlivosti sa predpokladá. Základnou podmienkou vzniku zodpovednostného vzťahu je príčinná súvislosť medzi konaním (opomenutím) škodcu a vzniknutou škodou u poškodeného, ktorá musí byť predvídateľná. Porušenie právnej povinnosti musí byť preukázané, v predmetnom prípade sa jedná o právnu povinnosť uloženú rozhodnutím súdu o úprave styku otca /žalobcu/ s maloletým dieťaťom. Podľa výkladu súdnej praxe sa škodou rozumie majetková ujma poškodeného, ktorú je možné objektívne vyjadriť v peniazoch. V zmysle judikatúry sa za skutočnú škodu považuje majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá spočíva v zmenšení majetku poškodeného a predstavuje majetkové hodnoty, ktoré treba vynaložiť na to, aby sa vec uviedla do predošlého stavu, resp. aby sa v peniazoch vyvážili dôsledky vyplývajúce z toho, že navrátenie do predošlého stavu nebolo dobre možné a účelné /nález Ústavného súdu SR sp. zn. 177/08/.

17. V preskúmvanej veci sa žalobca podanou žalobou domáhal náhrady škody od žalovanej, ktorá mu vznikla zmareným stykom s maloletým dieťaťom, keď napriek tomu, že dňa 13.11.2022 pricestoval do miesta styku s dieťaťom, kde si ho mal prevziať, žalovaná mu styk s maloletým neumožnila, dieťa na styk nepripravila tak, aby bol styk zrealizovaný v zmysle vykonateľného súdneho rozhodnutia.

18. Žalovaná namietala správnosť právneho posúdenia zodpovednosti za škodu a mala za to, že neboli správne posúdené predpoklady vzniku jej zodpovednosti za škodu, keď súdom nariadený styk žalobcu s maloletým sa neuskutočnil dňa 13.11.2022 pre vôľu maloletého, pretože maloletý styk s otcom odmietal a žalovaná považovala svoje konanie za také, ktoré sledovalo najlepší záujem maloletého. Poukázala na to, že k neuskutočneniu styku došlo aj z dôvodu nevhodného správania žalobcu, ktorý na žalovanú naliehal, aby sa styk s maloletým uskutočnil mimo rozsahu vykonateľného rozhodnutia. Odvolací súd po preskúmaní veci vyhodnotil odvolacie námietky žalovanej ako nedôvodné. Žalobca sa domáhal náhrady škody titulom vynaložených cestovných nákladov na cestu do miesta styku s maloletým synom dňa 13.11.2022 za účelom realizácie styku so synom. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v tomto čase existoval právoplatný a vykonateľný rozsudok Okresného súdu Prievidza č. k. 18P/54/2019-2555 zo dňa 09.03.2022 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. k. 19CoP/20/2022-2736 zo dňa 23.06.2022, ktorý žalobcovi umožňoval styk s maloletým okrem iného i dňa 13.11.2022. V zmysle uvedených rozsudkov bol žalobca oprávnený stretnúť sa s maloletým synom každý nepárny týždeň v kalendárnom roku vždy v sobotu od 10.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 9:00 hod. do 18:00 hod. bez prítomnosti žalovanej. Žalovanej bola zároveň uložená povinnosť maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie umožniť s tým, že žalobca si maloletého riadne na styk pripraveného pred kultúrnym domom v H., K. L. K., pred kultúrnym domom, prevezme a na tom istom mieste maloletého žalovanej vráti.

19. Práve okolnosť, že v rozhodnom čase existovalo vykonateľné rozhodnutie súdu, ktoré ukladalo žalovanej povinnosť maloletého na stretnutie s otcom včas a riadne pripraviť, neumožňuje prijať záver, že žalovaná tak nemusela urobiť z dôvodov, ktoré uvádza. Vykonateľnosť je vlastnosť rozhodnutia orgánu verejnej moci, ktorá umožňuje vynútenie splnenia povinnosti uloženej takýmto rozhodnutím. Z toho možno logicky dovodiť, že ten, komu je vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, musí túto povinnosť splniť. Z tejto kategorickej požiadavky možno zľaviť v zásade iba v prípade, ak by splneniu uloženej povinnosti bránili objektívne okolnosti. V opačnom prípade, pokiaľ by vykonateľné rozhodnutia

orgánov verejnej moci nemuseli byť v zásade kategoricky plnené, znamenalo by to popretie princípov záväznosti rozhodnutí orgánov verejnej moci a rozhodnutia verejnej moci by stratili na význame, ktorý majú v rámci doktríny právneho štátu.

20. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie vyplynulo a nebolo v konaní sporné, že žalobca sa dňa 13.11.2022 dostavil do miesta bydliska maloletého za účelom realizácie styku s maloletým v zmysle vyššie uvedeného vykonateľného rozhodnutia súdu, avšak styk žalobcu (otca) s maloletým synom sa neuskutočnil. Z výpisu SMS komunikácie bolo zistené, že žalobca kontaktoval dňa 13.11.2022 žalovanú ohľadom odovzdania maloletého na styk, ktorý sa mal uskutočniť v ten deň, aby žalovaná nachystala maloletého a následne žalovanej oznámil, že čaká na námesť. Žalovaná reagovala na sms správu a uviedla, že maloletý syn plače a nechce ísť za žalobcom /otcom/. Žalobca sa dostavil pred bytový dom žalovanej, žiadal odovzdanie maloletého, pričom žalovaná opätovne oznámila žalobcovi, že maloletý nechce ísť za žalobcom /otcom/, plače a žalobcovi neodovzdala maloletého na styk.

21. Správne sa súd prvej inštancie v prvom rade zaoberal posúdením porušenia právnej povinnosti na strane žalovanej. Rovnako tak pre posúdenie veci bolo potrebné zistiť, či tu boli také okolnosti, z ktorých možno spoľahlivo vyvodiť, že vzniknutej škode nemohla žalovaná zabrániť ani pri vynaložení všetkého úsilia, ktoré bolo možné od nej objektívne požadovať. V predmetnej veci z vykonaného dokazovania nevyplyvalo, že by existovali také objektívne okolnosti, pre ktoré by k styku žalobcu s maloletým dňa 13.11.2022 nemohlo dôjsť. Žalovaná v tejto súvislosti namietala vôľu maloletého, ktorý mal podľa žalovanej styk so žalobcom /otcom/ odmietat'. Odvolací súd nepopiera, že záujem maloletého dieťaťa je kľúčovým kritériom pri rozhodovaní súdu vo veciach maloletých detí, avšak v predmetnom konaní o náhradu škody bolo nevyhnutné vychádzať z toho, že dané kritérium (najlepší záujem maloletého dieťaťa) bolo zohľadnené v konaniach starostlivosti súdu o maloleté dieťa, a pokiaľ bolo v konaní starostlivosti súdu o maloletého istým spôsobom rozhodnuté a rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť, nebolo prípustné, aby súd v konaní o žalobcom uplatnenej náhrade škody súlad so záujmom maloletého nanovo hodnotil alebo prehodnocoval. Posúdenie žalovanej, čo je v najlepšom záujme maloletého, preto nepredstavuje okolnosť, ktorá by vylučovala protiprávnosť konania žalovanej a dokazovalo neexistenciu zavinenia žalovanej. Odvolací súd zároveň dodáva, že žalobca nežiadal styk s maloletým mimo stanovených denných hodín, domáhal sa styku dňa 13.11.2022, v zmysle právoplatného rozhodnutia súdu, preto ani námietka žalovanej, že žalobca sa predchádzajúci deň 12.11.2022 domáhal styku s maloletým v rozsahu na prespanie, teda v rozpore s právoplatným rozhodnutím súdu, nie je dôvodná. Naviac deň styku 13.11.2022 pripadol na nedeľu, teda nehrozilo ani „prespanie u otca“ v zmysle žalovanej tvrdeného naliehania otca na apel Okresného súdu Bratislava IV deň predtým (12.11.2022), pričom žalovaná v tomto smere nepreukázala, že by vyvinula akékoľvek snahu smerujúcu k upokojeniu maloletého a k následnej pozitívnej motivácii maloletého na skutočnosť, že styk sa mal realizovať len v dennom čase bez „prespatia u otca“. Treba mať na zreteli, že išlo o štvorročné dieťa závislé na matke, ktorá ho má vo svojej starostlivosti, a tak má možnosť dieťa ovplyvňovať i po vôľovej stránke. Povinnosťou žalovanej bolo maloleté dieťa na stretnutie so žalobcom včas a riadne pripraviť a stretnutie so žalobcom umožniť, čo sa však v danej veci nestalo. Žalovaná nepreukázala existenciu akejkoľvek objektívnej skutočnosti, pre ktorú nebolo možné stretnutie žalobcu s maloletým v predmetný deň realizovať.

22. Odvolací súd považoval pre posúdenie správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie za významné, že žalovaná v prípade styku, ktorý mal byť realizovaný dňa 13.11.2022, žalobcovi včas neoznámila, že jeho styk s maloletým sa uskutočniť nemôže z objektívnych dôvodov, pričom za takéto dôvody nemožno považovať odmietnutie styku so žalobcom zo strany maloletého. Neuskutočnenie styku nie je v danom prípade možné pripisovať iba odmietavému postoju u maloletého tak, ako to tvrdí žalovaná. Žalovaná v konaní nepredložila žiadne dôkazy, z ktorých by vyplynulo splnenie si súdom uložennej povinnosti maloletého syna na styk s otcom /žalobcom/ riadne pripraviť, teda nepreukázala, že by vyvinula akékoľvek opatrenia smerujúce k upokojeniu maloletého, k pozitívnej motivácii maloletého a k riadnemu odovzdaniu maloletého na styk tak, aby sa predišlo vzniku škody. Pokiaľ ide o otázku vzniku škody, v konaní bolo preukázané, že žalobca dňa 13.11.2022 absolvoval za účelom styku so synom cestu osobným motorovým vozidlom zo svojho bydliska /H./ do miesta styku s maloletým /H./. Stretnutie sa však nezrealizovalo, nakoľko žalobcovi nebol umožnený styk s maloletým a žalovaná neodovzdala maloletého na styk so žalobcom. V danej veci bolo preukázané porušenie povinnosti žalovanej maloletého syna na styk so žalobcom riadne a včas pripraviť a styk so žalobcom umožniť. Žalovaná zavinené zmarila styk maloletého so žalobcom, keď ho bez objektívneho dôvodu odmietla

odovzdať žalobcovi /otcovi/, a zároveň žalovaná nesplnila ani prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka. O splnení prevenčnej povinnosti by bolo možné uvažovať vtedy, ak by žalovaná existujúcu objektívnu okolnosť žalobcovi včas oznámila a ten by tak nemusel zbytočne absolvovať cestu do miesta bydliska maloletého, čo nebolo preukázané.

23. Pokiaľ žalovaná namietala neunesenie dôkazného bremena žalobcu v časti nepreukázania porušenia povinnosti žalovanej spôsobenej jej úmyselným konaním a spôsobenie škody na jeho výlučnom majetku, v tomto smere je potrebné uviesť, že táto námietka je nedôvodná, nakoľko priame porušenie povinnosti žalovanej styk žalobcu so svojím maloletým synom umožniť a tiež svojho syna na tento styk s otcom aj riadne pripraviť podľa právoplatného rozhodnutia súdu, bolo v konaní riadne preukázané, ako tiež uplatnená škoda, vzniknutá zmareným stykom, spočívajúca v zbytočne vynaložených nákladoch na cestu z bydliska žalobcu do miesta styku s maloletým, pričom vypožičané motorové vozidlo, ktoré na túto cestu bolo účelne využité, je predmetom, ktorý slúži osobnej potrebe žalobcu, a z tohto dôvodu škoda na ňom vzniknutá, je vyňatá z režimu BSM v zmysle ust. § 143 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na uvedené konanie žalovanej nepožíva právnu ochranu, keď v dôsledku porušenia povinnosti jej uloženej súdnym rozhodnutím vznikla výlučne v majetkovej sfére žalobcu škoda. V prípade, ak by žalovaná svoju povinnosť splnila, predmetné trovy by u žalobcu nevznikli.

24. V odvolaní žalovaná ďalej namietala i výšku cestovných nákladov, ktoré boli žalobcovi priznané. Vytýkala, že žalobca sa do miesta bydliska maloletého za účelom jeho prevzatia dostavil na motorovom vozidle, ktorého nie je vlastníkom, pričom uvedené užíval na základe zmluvy o výpožičke zo dňa 24.09.2021 uzavretej na dobu neurčitú, ktorá je bezplatným právnym úkonom, a preto žalobcovi nevznikol nárok na paušálnu náhradu cestovných nákladov. Navyiac namietala existenciu dohody s vlastníkom vozidla o tom, že žalobca znáša náklady spojené so starostlivosťou o vozidlo, ktorá mala vyplývať z čestného prehlásenia zo dňa 02.12.2024. Odvolací súd s týmto konštatovaním žalovanej nesúhlasí, súd prvej inštancie vysvetlil svoje úvahy ohľadom rozsahu /výšky/ týchto nákladov a tiež povinnosti žalobcu znášať náklady spojené s užívaním vozidla a zachovaním jeho riadneho technického stavu a mobility, s ktorým hodnotením a následným právnym posúdením odvolací súd v celom rozsahu súhlasí. Podľa právnej teórie bezodplatnosti zmluvy o výpožičke neodporuje, ak si zmluvné strany v súvislosti s opotrebovaním vypožičanej veci dohodli určitú náhradu /porov. uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 28Cdo 2369/2003/. K namietanému čestnému prehláseniu, ktoré podľa názoru žalovanej nepreukazuje uzatvorenie dohody zahrňujúcej starostlivosť o vozidlo, odvolací súd uvádza, že nárok na náhradu nákladov za amortizáciu vozidla, by žalobca mal aj bez predloženého čestného vyhlásenia, ktoré je v tomto smere irelevantné, tak ako uvádza žalovaná, nakoľko už z obsahu zmluvy o výpožičke (článok II bod 5) je vypožičiatel povinný chrániť motorové vozidlo pred poškodením, stratou a zničením, čo pri dlhodobom vypožičovaní motorového vozidla, predpokladá aj prevádzkové náklady spojené s udrжанím riadneho technického stavu a mobility motorového vozidla, tak ako to správne uviedol už súd prvej inštancie. Predložením čestného prehlásenia, ktoré svojím obsahom nepredstavuje dodatok k uzatvorenej zmluve o výpožičke, tak ako to prezentovala žalovaná, možno chápať len ako špecifikáciu povinností vypožičiateľa vo vzťahu k predmetu výpožičky.

25. Nie je relevantná ani obrana žalovanej v odvolaní, že žalobca nie je vlastníkom predmetného motorového vozidla, nakoľko podľa zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách, v zmysle ktorého vzniká zákonný paušálny nárok na náhrady bez ohľadu na to, či je použité vlastné motorové vozidlo alebo prenajaté /porovnaj R12/1990/. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval správne, vec po právnej stránke správne posúdil a správne rozhodol, keď zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi 133,21 eur.

26. Odvolanie podané žalovanou smerovalo voči celému výroku I., pričom v podanom odvolaní žalovaná bližšie neuviedla žiadne odvolacie dôvody smerujúce voči priznanej výške úroku z omeškania 9,5 % ročne zo sumy 133,21 od 26.11.2024 do zaplatenia. Súd prvej inštancie zároveň podľa názoru odvolacieho súdu správne vyhodnotil deň, od ktorého sa žalovaná dostala do omeškania so zaplatením priznanej sumy, a to odo dňa 26.11.2024, (t. j. odo dňa nasledujúceho po dni doručenia žaloby žalovanej) do zaplatenia s tým, že v danom prípade je žalovaný nárok na náhradu škody, kde čas plnenia nie je určený zákonom a ani súdnym rozhodnutím. Žalovaná bola prvýkrát vyzvaná na náhradu škody až doručením žaloby, preto sa dostala do omeškania deň nasledujúci po doručení žaloby. Podanou žalobou si žalobca uplatňoval úrok z omeškania 6,25 % ročne zo sumy 133,21 eur od 13.11.2022 do

zaplatenia a pokiaľ súd priznal žalobcovi úrok vo vyššej výške 9,5 % ročne, prekročil rámec podanej žaloby a rozhodol v rozpore so zásadou ne ultra petitem uvedenej v § 216 ods. 1 CSP, podľa ktorého je súd viazaný žalobným návrhom, pričom v danom na prípad sa nevzťahuje výnimka uvedená § 216 ods. 2 CSP (Súd môže prekročiť žalobný návrh a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, iba vtedy, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu). Vzhľadom k tomu bolo potrebné, aby odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. výlučne v rozsahu priznanej výšky úroku z omeškania tak, aby neprekračoval žalobný nárok a vo zvyšnej časti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

27. O nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Keďže odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, rozhodol sám aj o náhrade trov celého konania. V konaní bol plne úspešný žalobca, keďže jeho žalobe bolo v celom rozsahu vyhovené, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh; § 428 CSP).